

Sygn. akt I C 1071/18 upr.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 lipca 2019 r.

Sąd Rejonowy w Jaśle I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Grzegorz Wanat

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Maria Otrębska

po rozpoznaniu w dniu 3 lipca 2019 r. w Jaśle

sprawy z powództwa P. (...)z siedzibą we W.

przeciwko K. R.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt I C 1071/18 upr.

UZASADNIENIE

wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w Jaśle z 26.09.2018 r.

Powód P. (...)z siedzibą we W. domagał się zasądzenia od pozwanej K. R. kwoty 2.913,66 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, wg norm przepisanych.

Uzasadniając żądanie, powód wskazał, że na mocy umowy przelewu wierzytelności z 29.03.2018 r. zawartej z (...) nabył przysługującą wobec pozwanej wierzytelność pieniężną, wynikającą z umowy pożyczki o nr (...) z dnia 03.07.2015 r. Zadłużenie wynikające z tej umowy nie zostało przez pozwaną uregulowane, pomimo wezwania do zapłaty

i zawiadomienia o zmianie osoby wierzyciela. Na dochodzoną sumę składa się 2.834,83 zł tytułem należności głównej oraz skapitalizowane odsetki w kwocie 78,83 zł.

Pozwana, będąc prawidłowo zawiadomioną o terminie rozprawy, nie stawiała się na nią, ani nie złożyła odpowiedzi na pozew.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

Powód P. (...)z siedzibą we W. zawarł 29.03.2018 r. umowę sprzedaży wierzytelności w ramach transakcji sekurytyzacji z (...) spółką z siedzibą w L.. W imieniu powoda reprezentowanego przez K. T. (...)z siedzibą we W. umowę przelewu wierzytelności podpisała M. T.. W wyciągu z elektronicznego załącznika do tej umowy figuruje wierzytelność wobec pozwanej K. R., wynikająca z umowy datowanej na 03.07.2015 r. opiewająca na kwotę należności głównej 2,834,83 zł, odsetki – o zł, koszty o zł (dowód: kserokopia wyciągu z umowy sprzedaży wierzytelności z 29.03.2018 r.– k. 19 - 32, wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy - k. 33).

W wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej, wystawionym przez powoda 22.08.2018 r. ujęta jest wierzytelność wobec K. R. w kwocie 2.834,83 zł tytułem należności głównej oraz odsetek w kwocie 78,83 zł (dowód: wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej nr (...) - k. 15).

Powyższy stan faktyczny sprawy Sąd Rejonowy ustalił w oparciu o powołane w treści uzasadnienia kserokopie dokumentów. Przedłożony w sprawie wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu, w myśl art. 194 ust. 2 ustawy o funduszach inwestycyjnych, Sąd ocenił jako dowód prywatny (art. 245 k.p.c.), potwierdzający, że osoba, która go podpisała, złożyła zawarte w nim oświadczenie. Dokument ten Sąd uznał za niewystarczającą podstawę dla stwierdzenia istnienia dochodzonej wierzytelności.

Sąd zważył, co następuje.

Roszczenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Żądanie powoda opiera się na fakcie skutecznego nabycia wymagalnej wierzytelności przysługującej cedentowi wobec pozwanej K. R..

Przelew (cesja) jest umową, z mocy której wierzyciel (zbywca, zwany też cedentem) przenosi na nabywcę (cesjonariusza) wierzytelność przysługującą mu wobec dłużnika (debitora). Umową cesji dotychczasowy wierzyciel przenosi więc wierzytelność na nowego wierzyciela. Podstawowym wynikiem przelewu wierzytelności jest sukcesyjne wstąpienie cesjonariusza w miejsce cedenta. Podkreśla się, że cesjonariusza nie chroni dobra wiara, dlatego nabędzie on wierzytelność w takim zakresie i tylko wówczas, gdy służyła ona cedentowi. Przeniesienie wierzytelności odbywa się więc zgodnie z zasadą, że nikt nie może przenieść więcej praw niż sam posiada (nemo in alium plus iuris transferre potest quam ipse habet). Umowa cesji może być w zasadzie zawarta w dowolnej formie, wymaga ona jednak stwierdzenia na piśmie, jeśli sama wierzytelność jest stwierdzona pismem (art. 511 k.c.). Poza tym znajdują tu zastosowanie przepisy ogólne kodeksu cywilnego co do formy czynności prawnych.

Należy wskazać, że do skuteczności przejęcia wierzytelności wymagane jest złożenie oświadczeń woli o cesji wierzytelności przez umocowane do tego osoby, a ponadto oświadczenia te nie mogą być dotknięte wadami.

Zgodnie z przedłożonym przez powoda wyciągiem z rejestru funduszy inwestycyjnych wynika, iż fundusz reprezentowany jest przez K. T. (...)z siedzibą we W., a do reprezentowania funduszu uprawnieni są dwaj członkowie zarządu działający łącznie. W imieniu K. T. (...)z siedzibą we W. umowę przelewu wierzytelności zawarła M. T.. Jak wynika

z odpisu KRS nie była ona osobą umocowaną do reprezentowania Funduszu, zaś powód nie dołączył do pozwu pełnomocnictwa do działania w imieniu Funduszu przez M. T. podpisanego przez osoby umocowane do składania oświadczeń woli w imieniu Funduszu.

W konsekwencji należy przyjąć, iż nie zostało wykazane, ażeby przy podpisaniu umowy cesji wierzytelności została zachowana właściwa reprezentacja powoda, co z kolei obliguje do przyjęcia, iż umowa cesji wierzytelności została zawarta przez osobę nieuprawnioną. Skutkiem tego stanu rzeczy jest to, iż powód nie udowodnił, by nabył skutecznie ewentualną wierzytelność wobec pozwanej.

Jednocześnie z materiału dowodowego nie wynika, jakie wierzytelności stanowiły przedmiot umowy przelewu, w szczególności powód nie wykazał, aby przedmiotem umowy mogła być opisana w pozwie wierzytelność wobec K. R. oraz że w chwili przelewu przysługiwała ona zbywcy. Zgodnie natomiast z regułą rozkładu ciężaru dowodu, wyrażoną w art. 6 k.c. powód zobligowany był wykazać nie tylko fakt zawarcia umowy cesji, lecz – wstępując w prawa i obowiązki cedenta – analogicznie jak on, dla skuteczności zgłoszonego powództwa zobowiązany był wykazać istnienie określonej wierzytelności.

W materiale procesowym sprawy brak dowodów potwierdzających zawarcie przez pozwaną opisanej w pozwie umowy pożyczki, w szczególności brak odpisu tej umowy, co uniemożliwia Sądowi weryfikację twierdzeń o zaciągnięciu i warunkach rzekomej pożyczki.

Z treści umowy przelewu wynika, że pierwotnym pożyczkodawcą jest (...) Sp. z o.o. jednak w materiale procesowym brak jakichkolwiek dokumentów wskazujących na zawarcie umowy z tym podmiotem przez pozwaną. Nie stanowi w tym zakresie dostatecznego dowodu, ani automatycznie wygenerowany wyciąg z załącznika do umowy cesji, ani też oświadczenie zawarte w wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej.

Są to dokumenty prywatne pochodzące od samego zainteresowanego w sprawie funduszu. Dowód w postaci wyciągu z ksiąg rachunkowych – zgodnie z art. 245 k.p.c. – stanowi jedynie dowód tego, że osoba, które go podpisała złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. W rozpoznawanym wypadku wyciąg został podpisany przez pełnomocnika powoda - radcę prawnego. Obowiązujący przepis art. 194 ust. 2 ustawy z dnia 27 maja 2004 roku o funduszach inwestycyjnych (tekst jednolity Dz.U.2014.157) wprost pozbawia wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego mocy prawnej dokumentów urzędowych w postępowaniu cywilnym. Nie kwestionując faktu, że dokument taki - co do zasady - może stanowić podstawę ustaleń faktycznych i wyrokowania w sprawie, należało mieć na względzie, że jego materialna moc zależy jednak od jego treści merytorycznej, a o tym rozstrzyga sąd według ogólnych zasad oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.) (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 września 2011 r., II CSK 712/10, Lex 1129100).

Z uwagi na brak dowodów wskazujących na istnienie wierzytelności opisanej w pozwie, oświadczenie pełnomocnika powoda zawarte w wyciągu z ksiąg rachunkowych nie może stanowić samoistnej podstawy dla uwzględnienia żądania pozwu.

Wypada podkreślić, że to interes powoda nakazywał mu podjąć wszelkie czynności procesowe w celu udowodnienia faktów, z których wywodzi korzystne skutki prawne. Należy przy tym pamiętać, że sąd rozstrzyga sprawę według właściwego prawa materialnego na podstawie koniecznych ustaleń faktycznych uzyskanych dzięki zebranych środkom dowodowym. Na te właśnie ustalenia składają się dowody, które przedstawiają w pierwszej kolejności same strony, zgodnie z brzmieniem art. 232 k.p.c.

Co istotne, na gruncie art. 339 § 2 k.p.c. przyjęcie za prawdziwe twierdzeń powoda dotyczy wyłącznie okoliczności faktycznych i nie zwalnia sądu orzekającego od obowiązku rozważenia, czy oświadczenia te uzasadniają należycie i w całości żądania pozwu i czy uwzględnienie tych żądań nie narusza obowiązujących przepisów. Sąd nie jest zatem zwolniony z obowiązku dokonania prawidłowej oceny materialnoprawnej zasadności żądania pozwu opartego na tych twierdzeniach (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 29 maja 1958 r., 1 CR 969/57, Lex nr 115574, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 września 1967 r., III CRN 175/67, Lex nr 707, z dnia 15 marca 1996 r., I CRN 26/96, Lex nr 24031, z dnia 6 czerwca 1997 r., I CKU 87/97, Prok. i Pr. - wkładka (...) s. 44, z dnia 31 marca 1999 r., I CKU 176/97, Lex nr 37430). Jeżeli zatem w świetle przytoczonych przez powoda okoliczności, brak jest podstaw do uwzględnienia żądania pozwu, sąd wyrokiem zaocznym powództwo oddala (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 6 czerwca 1972 r., III CRN 30/72, Lex nr 7094).

W zaistniałych okolicznościach, na podstawie art. 509 k.c. w zw. z art. 720 k.c. i z art. 6 k.c. oraz 232 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.